

SALI günü **Barış**'i yazacaktım. Dünyam kararı, yazamadım... Göremiyor, duyamıyorum. Sürekli ağlıyordum. Yapamadım!

Son dönemde yakından tanıdığım; sevip saydığım güzel insanları yitirdim. Uçup gittiler... Kanat seslerini bile duyamadım. Çember daralıyor dostlar... Her hüznün beni de o meçhule çekiyor. Yüreğimi elem çiçekleri sarıyor.

Barış'in ölüm haberiyle kolum kanadım kırıldı. Anlaşılmaz sesler gelip gidiyordu. Kör bir ışık yanıp sönüyordu. Ben ağlarken, **Barış** gülüyordu.

Cumhurbaşkanı **Demirel**'in son Asya gezisinde beraberdik:

"Çok merak etmiyorum. Çünkü tahminim doğru çıkacak! İsmet Solak'la Barış Manço aynı yıllarda, belki aynı yılda doğdu. Ne dersiniz?"

"Seninle biz, ikinci büyük harpte doğduk" dedikten sonra sordum:

"İkimiz de 1943 doğumluyuz. Ben 20 Ağustos, ya sen?"

Barış çok sevindi. Gözleri çakmak çakmak... **"Ben yedi aylık abiyim"** dedikten sonra kahkahayı bastı. Dostluğa sarıldık.

"Sultanahmet Cezaevi'ni bilirsin! Arkada Karacehennem İbrahim Sokak... Yeni adı Kutlugün Sokak. Surlara en yakın evde ortak arkadaşımız Mehmet otururdu. Galatasaray'da sınıf arkadaşınız. Okulu yarım bıraktı. Sürekli sizden bahsederdi. Ben Kuleli öğrencisiydim. Ashında o dönemde biliştik."

'Biliştik' sözcüğünü çok tuttu. Not etti... **Mehmet**'i ise zor hatırladı:

"Evet evet... O eve gitmiştik. Alt katta Cankurtaran Spor Kulübü vardı. Amcası da gazeteciydi, şimdi hatırladım."

★ ★ ★

Dayısı gazeteci idi. 1960'lı yıllarda, **Hürriyet**'in Spor Yazarı **Yüksel Bayyer**, bizim **Mehmet**'in dayısıydı. Sohbet koyulaştı:

"Sultanahmet'te Hippy Yener'in meyhanesine giderdik. Çiçek çocuklarla şarap içerdik. Yener de mahalle arkadaşımızdı. Sizi ilk Yener'de dinledik. Dağlar Dağlar... Yeni çıkmış ve Mehmet hemen almıştı."

Ben Yeni İstanbul Gazetesi'nde çalışıyordum. 1969 yılı... Dalıp gittik.

Aşkabad'da, **Türkmenbaşı**'nın **Demirel** onuruna verdiği yemeğe heyet olarak gittik. **Türkmenbaşı**, bir ara

Barış'i çağırdı. **Barış** başladı okumaya: **"Domates, biber, patlıcan..."**

Türkmenbaşı ve **Demirel** dahil hepimiz koroya katıldık... **Barış**, kardeşlik ve dostluk köprüsünden tarihi özlemi coşkuyla bizlere taşıdı. **Türkmenbaşı**, yanına gidip **Barış**'i kucakladı:

"Türkiye'de nen varsa sana çökünü vereyim. Atayurda gel, yer tut. Bir okul verelim, şahadetnameni al balalara öğret. Salon verelim, konser kur."

Salon alkıştan yıkılıyordu.. **Türkmenbaşı**, çok cömertti:

"Ev verelim bahçalı. Tarla verelim otlaklı. Atlar verelim, üstünde bir de Türkmen gelini. Düğün dernek tutalım. Anayurttan Atayurda galesin."

Şaka gibi... Ama **Türkmenbaşı** ciddiyydi. **Barış**, ertesi gün beni buldu:

"Ülke alimleri acele karar almışlar, Rektör, şahadetnamemi hazırlamış. Türkmenbaşı, Alimler Heyeti'ne beni çağırıp verdi; Artık Türkmensin' dedi. Vatandaşlık belgem, pasaportum, tapularım..."

Resmen Türkmenistan vatandaşı olmuştu. Şahadetname fotokopisini bana verdi. Son projesini anlattı. Nasıl da heyecanlı ve coşkuluymdu!

"Finansör arıyorum. Bulursam, 'Türklerin ayak izleri' adlı belgeseli yapacağım. Orhun Anıtları'ndan Anadolu'ya ve Rumeli'ye..."

★ ★ ★

Belgesel hepimizi kucaklayacaktı. Birden, **"Biz Rumeli'ye gelen Konyarlı kabilesindeniz"** demez mi? Biz de **Konyarlı** ve **Karabalılar** denir. Coştuk...

Belgesel, bu topraklarda ayrımcılığı, çatışmayı önleyecek motiflerden oluşacaktı. Soytarılıktan, kokuşmuşluktan arınmış belgeseli yapabilseydi, sonunu, **"Ne mutlu Türküm diyene!"** diye noktalayacaktı...

Elimde kol düğmeleri yok... **Onurlu mirasından** bir sayfa var. **Barış**'in **şahadetnamesi** var... Kulaklarımda ise, **"Dağlar, Dağlar..."**

